

čís. 9453 sb. n. s.). Jest nesporno, že se žalobkyně zaručila žalované jako rukojmí a plátce za dluh firmy M. z úvěru, žalovanou této firmě poskytnutého, do výše 50.000 Kč a že za tím účelem podepsala také krycí směnku, která pak byla vyplněna na 50.000 Kč a dne 9. září 1927 zažalována, načež byl vydán 10. září 1927 směnečný platební příkaz, na jehož základě byla povolena mobilární exekuce, dne 19. září 1927 zajišťovací a 24. prosince 1928 uhrazovací k vydobytí nedoplatku 5.062 Kč. Dovolatelka tvrdí, že celý dluh firmy M., pokud se zaň zaručila, byl po vydání směnečného platebního příkazu zaplacen a že tím zanikl i její rukojemský závazek. Při tom vychází z právního názoru, že její ručení nemůže býti rozšiřováno na pohledávky žalované, které byly připsány v kontokorentním účtu k tíži firmy M. po podání směnečné žaloby, pokud se týče po vydání směnečného platebního příkazu, totiž na útraty právního zástupce žalované ke dni 13. února 1928 2.879 Kč 64 h a na úroky připsané dne 30. listopadu 1928 částkou 2.364 Kč 32 h, ježto se zažalováním směnky a vydáním směnečného platebního příkazu stal směnečný dluh zcela odlišným od závazku ze záruční listiny a na místo krycí směnky vstoupil právoplatný směnečný platební příkaz, jímž dluh jest určen co do výše i splatnosti, takže není již totožný s neurčitým nárokem ze záruční listiny, který, není-li splněn, může býti sice vymáhán řádnou civilní žalobou, ale nemůže býti pojat do směnečného platebního příkazu a na jeho základě exekučně vymáhán, poněvadž při jeho vydání neexistoval. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. Dovolatelka si neuvědomuje význam a účel krycí směnky, jímž jest, že, dokud závazek z úvěru nebyl úplně vyrovnán, ručí dlužník z krycí směnky stále, ovšem jen v mezích záruky, t. j. jen do výše, do které se zaručil. Nezáleží na tom, zda a kdy byla směnka zažalována a jaký byl dlužný zůstatek na kontokorentním účtě v době žaloby, pokud se týče vydání směnečného příkazu, neboť směnka až do úplného zaplacení celé úvěrové pohledávky nepřestala býti směnkou krycí a lze po případě výtěžku z ní použití k úhradě dlužného zůstatku z úvěru touto směnkou zaručeného, i když se úvěrová pohledávka po zažalování směnky zvýšila, neboť žalobou nevzdal se ještě věřitel záruky za celou úvěrní pohledávku. Dokud tedy vázne na účtu firmy M. nedoplatek, a že tomu tak, bylo odvolacím soudem zjištěno, nelze tvrditi, že nárok žalovaného z krycí směnky zanikl zaplacením, neboť podle tohoto zjištění neuplatila žalobkyně nebo její spolurukojmí neb třetí osoby na její účet celých 50.000 Kč, nýbrž jen 24.786 Kč 10 h.

Čís. 10190.

Pokud neručí majitel sanatoře za úraz hosta sklouznutím na linoleu.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, Rv II 860/29).

Žalobce, lázeňský host, sklouzl na linoleu v sanatoři a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti majiteli lázní neuznal p r o c e s n í

soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 1295 obč. zák. jest předpokladem nároku na náhradu škody zavinění na straně toho, kdo má škodu nahraditi (§ 1306 obč. zák.). Břemeno průvodní stíhá toho, kdo zavinění tvrdí a pro toto zavinění žádá náhradu (§ 266 c. ř. s.). Nelze pochybovati, že v souzeném případě nejde o porušení smluvního závazku, neboť dohoda mezi stranami co do používání pokrytí podlahy a zacházení s ním ve dvoraně a na chodbě sanatoře nebyla ani tvrzena. Přichází v úvahu jen zavinění ex delicto. Leč v tom, že bylo v sanatoři používáno přirozeně hladkého linolea k pokrytí podlahy, nelze o sobě shledávati zavinění. Případně uvádí nižší soudy, že jest všeobecně známo, že se linolea právě pro svou hladkost a tím zaručenou hygienickou výhodu zpravidla v nemocnicích a v sanatořích používá k pokrytí podlah. Jde tudíž jen o to, zda v souzeném případě linoleum, jehož bylo používáno, následkem způsobu jeho ošetřování a používání nebylo snad nadobytě hladké a kluzké a proto nebezpečné pro bezpečnost lidí, zda případná kromobyčejná hladkost přivodila žalobcův úraz, byla s ním v příčinné souvislosti. První i druhá otázka jsou rázu skutkového, na tyto otázky nelze odpověděti podle právních zásad, nýbrž rozhodují tu skutková zjištění nižších soudů, jimiž jest dovolací soud vázán a jež nepodléhají dalšímu přezkumu dovolacím soudem. A tu zjistily nižší soudy, že linoleum nebylo v den úrazu ani den před tím napouštěno nebo voskováno a že nebylo kritického dne kromobyčejně hladké a kluzké; žalobce měl v okamžiku úrazu na podpatku jednoho střevice sníh a na místě, kde upadl, bylo viděti mokré skvrny, jež obyčejně povstávají, když sníh na podpatcích roztaje. Kdežto tedy jednak nebylo prokázáno, že pokrytí podlahy v hale sanatoře bylo ve stavu pro lidskou bezpečnost nebezpečným, že tedy žalovaná něco zavinila, totiž nevynaložila nutnou péči a pozornost (§§ 1297, 1299 obč. zák.), byly zjištěny okolnosti, jež nevylučují možnost, že úraz způsoben byl tím, že žalobce uklouzl následkem sněhu nalepeného na podpatku střevice. Při tom jest úplně lhostejno, zda žalobce vstoupil do dvorany již se sněhem na podpatku, či zda si ho přišlápnul v toaletě, dále, zda hosté, zabývavší se lyžářením a nebo personál v sanatoři nanесли sníh do toalety. Přišlápnul-li si žalobce sníh na střevíc nevědomky, ať již kdekoli, jde o náhodu v jeho osobě, zejména, an sám ani nevytýká, že žalovaná něco opomenula ohledně čištění (odstranění sněhu) v místech, kde jí to náleželo, ba ani přímo netvrdí, že v době úrazu v toaletě skutečně sníh nanesen byl. Totéž platí, upadl-li, uklouznuv vlastní neopatrností. Za tuto náhodu nemůže učiniti žalovanou zodpovědnou. Důkaz o příčinném zavinění žalované se nezdařil a právem proto seznaly nižší soudy, že žalobní nárok důvodem není po právu.